

Aşk Ne Miydi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Şubat 2021

Yaslı bir telaşın müjdecisiydi rüzgâr en çok da göğe kanat açan dilemma.

Kar beyazı mısralar düşkünken hayata bazen kızarmış ekmek kokusu tadında ömrün vardiyası en çok kırbaçlanan duygularda saklı belki de bir şiirle tanışıklığı aşkın sonra da kayboluşu...

İstifli neyse izdiham nedeni o belirsizlik hasretin de sükün ettiği ölüme bir yemin iken sevgiyle tebessüm eden her şiirde saklı iken sefil şair elbet sür-git o hegemonya bandıkça dünü güne ve yarına şerh düştüğü yeniden bir şiir yazmanın verdiği huzur ve neşe gibi içinde kopan değildi üstelik armağanı dünün bilakis en derinde saklı iken aşkın ve huzurun mealı...

Renk körü müydü sahi aşk ve düşler?

Renklerin tininde nice mevsim ve mevsimin dilinde rüzgâr bazen fötr şapkalı kaçkın bir bulut bazense şüheda ve çalınmış nice hayal dün de kalsa bile acısı bir ömür yürekte saklı.

Bir hale.

Bir hare.

Bir niyetse çekilen torbadan.

Bir lanetse iblisin sunumu.

Hayra yormak en güzeli ve akli karı düşkünlüğü güzele belki de ilk ve son muradı sadece Allah katında kabul gören.

Endamlı rüyalar.

Merkezi hayatın aslında umuda imrenen bir gülüş gibi.

Tevazu yüklü mevsim en çok da fırrar eden yapraklar oysaki ne sonbahardı ne yaprak dökene ne de kökünü yaşla ve yaşla besleyen.

Örülü o hırka.

Görgülü bir kız çocuğu gibi iliştirirken düğmelerini sevgi ve saygıyla.

Belki de üstün körü bir gün gel gör ki Hakkın rahmeti ve meali iken saklı her anda.

Kaybolan renkler.

Mevsimin ferî ve fendi yenmişken dün de kalanı.

Günde saklı hoyrat ve şaşkın bir hulasa.

Unutulmuş bir gülücüktü pencerede asılı kalan hem de mübalağa etmeden sevmeyi ilke bilen bir ilkti aşkın mayın tarlasında fevran eden sair duygu

Bir imgelemdi aslında aşk ve naif bir esinti

Bir m/eziyet kimine göre ve işgal edilen bir yüreğin diğerine açtığı pencerede idi...

Sayacın ömrü tükenmişti acı çekmekten.

Varlığın hiçlikle sınavı ve o devasa meddücezîr ki hayatın da irini idi elbet gözün irisinde saklı şehla ve müptela bir b/akış gibi.

Sözcükler teferruattı.

Gerçek olan insandı ve evren bir duygular.

Kilit vurulan o kale kapısı aslında kale çoktan fethedilmişti ve rüzgârın gücüne yenik düştü ağaçta kalan son yaprak üstelik kökü sökülme üzere toprağın bile göz ardı ettiği bir kök ve gövdesi çürümüş delik bir yürek gibi.

Lafügüzaf.

Harlanan ateş.

Ne gam ölmek.

Ne yüklü bir küfe.

Kefesi kayıp bir terazi artık hangi duyguysa ele geçiren benliği ve bedeninin de çok umurundaydı sahi

hele ki çıtası yüksek mutluluk gel gör ki umut ve huzur dışında tek besini yoktu mutluluğun ve mutlak kaygılar aslında öz veri idi belki de önsezi.

Yoksa yokuşa süren mi?

Ya da tükenen.

İmla hatası idi belki de aşk ya da benliğin aş erdiği bir üçüncü harf ve emsali ve eşkâli ve inhisarı kaybolan ömrün ket vurulan bir yangınıydı çünkü yanmaktı mecburi olan yakmadan yanmak.

Yazmakla iştiğal bir yürekse yangının nasıl çıktığı önem arz ediyor muydu sahiden?

Kıvılcımın yanıcı ve yakıcı gücü.

Kıvrık.

Kıtlık.

Kırık.

Ve işte tüm sözcüklerin imha ettiği tek bir harf belki de aşkı kıtlanan aşkı kilit vurulan.

Göğün aydınlığı.

Rabbinin hikmeti.

Kaderin sunumu.

Kederin kırık tekeri.

Sezilerden savrulan ve semiren bir duygu kat izi olmayan bir hararetle mağlup gelmekti belki de hayata.

Ya da kötülerin inzivaya çekildiği bir hayat özlemi.

Öznesi neydi aşkın ya da ön sözü?

Elbet şiirdi aşkın şiarı belki de tam tersi aşka tapan İlahi bir rüzgâr şiirle beslenen ve aşkla beslenen şiir ve şiir silsilesi en çok da hayatı şiir gibi yaşayan gel gör ki bunu çok geç anlayan şaşkın bir şair.

Simyacı idi aşk.

Siması neydi?

Semeresi mi?

Ya da şeceresi.

Koşuttu.

Koşuldu aşk.

Koşulsuz âşık olmak belki de bir koşu beygiri gibi dizginleri elinden bırakmak hem de dengi olmayan bir duyguydu ve de renk.

Sözcükler kasıtsız.

Hayat ve özlemse izafı.

Yokuş yukarı sonra uçurumun dibi.

Devinen bir yürek ömrün de hulasası.

Densiz bir yürek en çok hatta sadece kendine düşman ve kendini sevmekten aciz.

Şerh düşüldü işte.

Mevsimin hutbeleri yüreğin ukdeleri.

Resimlerden firar eden bir sima rengi kayıp bir göz ne de olsa aşk renk körüydü ve en muhteşem imla hatası.

Zindanlarda geçen bir ömrün şeceresi idi aşk ve de ziyan olan bir ömrün bakiyesi ve bekası en çok da düne ve hüzne vedası idi aşk elbet şairin özlemi en çok kendine.

Bulutsuz bir gökyüzü değildi aşk oysa.

Fırtınanın ta kendisi.

Süt liman değildi aşk ama özlemle sınınan ve sığınan.

Müşküle düşen bir yürek ki bir ömür meşgule veren gerçi an itibari ile de değişen bir şey yoktu ama...

Korkusuzca sevmekti aşk en çok hatta sadece kendinden korkan ve kızgın fitratı ve yüreğin rüzgârı kül bırakmayan ve küllerinden doğan ve sevgiyi şiar edinen.

Asla iki yüzü değildi aşk çünkü o bir üçgendi:

Benlik ve yürek ve ruh.

Bedeni ve dünyayı yok sayan çünkü sonsuzluğa mazhardı aşk ve de andan firar eden o muhteşem yolculuk hele ki işin sonunda Rabbine kavuşmak yok muydu...

Özenle sevdi şair.

Özverisi ile hayatı öznesi olmasa da bazen aşkın...

Ürperti ve ürkünç kimi zaman ama sızı da sonsuzluk rüzgârı da asla dinmedi.

Bir betimleme idi aşk.

Bir batıl düş ise asla değil...

Bahşedilendi ve bahis konusu olan da değil çünkü aşk kâinatın merkezi idi hatta ta kendisi hele ki şair aşka âşık iken ve tümlenen ve tanımlaması nerede ise imkânsız en çok da derdi kendi ile iken şair sadece yazdı ve sevdi nihayetinde kendine doğru yol almaya başladı ve daha aşacağı o kadar çok şey vardı ve aşkın da tevekkülü ile aşkına tek şahit iken İlahi Aşkı...